

— PIRMAS SKYRIUS —

Tiesą sakant, tėvams meluojama norint juos *apsaugoti*. Jų pačių labui. Na, kad ir mano tėvai. Jeigu jie žinotų nepagražintą tiesą apie mano finansus/meilės reikalus/santchniką/komunalinius mokesčius, juos akimirksniu ištiktų širdies smūgis, o gydytojas paklaustų: „Kas jiems sukėlė toki baisy šoką?“, ir būčiau kalta tik aš. Taigi jie išbuvo mano bute maždaug dešimt minučių, o aš spėjau primeluoti štai tiek:

1. Net neabejoju, kad personalo paieškos kompanija *L&N* greitai pradės gauti pelną.
2. Natalija — nuostabi verslo partnerė, o sumanymas mesti darbą ir kartu su ja imtis personalo viliotojų veiklos buvo išties puikus.
3. Ne ne, aš tikrai nesu gyva vien picomis, vyšnių jogurtu ir degtine.
4. Taip, tikrai žinojau, kad naudinga įsigyti automobilio stovėjimo talonų.
5. Taip, tikrai pažiūrėjau Čarlso Dikenso filmą diskelyje, kurį jie man dovanojo per Kalėdas; buvo įdomu, ypač patiko toji ponija su kyku. Taip, Pegoti. Ją ir turėjau omenyje.
6. Tiesą sakant, šį savaitgalį *ketinau* nusipirkti priešgaisrinę signalizaciją; koks sutapimas, kad jie apie tai užsiminė.
7. Taip, bus labai miela vėl susitikti su visa šeima.

Septynios melagystės. Neskaičiuojant melų apie mamos aprangą. O svarbiausio klausimo dar net nepaminėjome.

Išėjusi iš miegamojo apsivilkusi juoda suknele ir paskubom pasidažiusi blakstienas, pamatau mamą, apžiūrinėjančią ant židinio atbrai-los paliktą laiku neapmokėtą sąskaitą už pokalbius telefonu.

— Nesijaudink, — greitai išberiu. — Viską sutvarkysiu.

— Na, jei nesutvarkysi, — sako mama, — tau atjungs telefoną ir prireiks visos amžinybės, kad vėl įjungtų, o mobiliojo telefono ryšys čia toks prastas. Jeigu atsitiktų kokia nors nelaimė? Ką darytum?

Jos kaktą išvagojo nerimo raukšlėlės. Ji atrodo taip, tarsi visa kas, ką ji pasakė — absoliučiai neišvengiama; sakytum miegamajame jau klyktų gimdanti moteris, o už lango klioktų potvynio vandenys — kaip mes išsikviesime sraigtasparni? *Kaip?*

— Ee... nepagalvojau apie tai. Mama, apmokėsiu sąskaitą. Tikrų tikriausiai.

Mama visada buvo labai nerimastinga. Tik pamatai įtampos kupiną šypsni ir tolimą išgąstingų akių žvilgsni ir žinai, kad mintyse ji jau rezga kokį nors apokaliptinį scenarijų. Būtent taip ji atrodė ir paskutinę mokslo metų dieną mano mokykloje, o vėliau prisipažino, jog netikėtai pastebėjo ant netvirtos nuo lubų nuleistos grandinės kyburiuojantį šviestuvą, ir ją apsėdo mintis apie tai, kas būtų, jei jis nukristų ant mergaičių galvų ir subyrėtų į šipulius.

Dabar ji timpčioja juodą švarkelį su keistomis sagomis ir kimštais pečiais; švarkelis ją „skandina“. Miglotai prisimenu šį drabužį, dėvėtą dar prieš dešimtį metų, kai ji vaikščiojo į pokalbius dėl darbo, ir man teko ją mokyti naudojimosi kompiuteriu pradmenų, na, pavyzdžiui, ką veikti su pele. Galiausiai ji ėmėsi vaikų labdarai skirtos veiklos, todėl, dėkui Dievui, nereikėjo laikytis tam tikrų aprangos taisyklių.

Niekam iš mano šeimos netinka juoda. Tėtis dėvi kostiumą, pasiūtą iš pilkšvai juodos medžiagos, ir toji spalva „išlygina“ visus jo bruožus. Iš tikrųjų jis gražus, tasai mano tėtis, sakyčiau, subtiliai dailus. Jo plaukai rudi ir plonyčiai, o mamos — šviesūs ir plonyčiai, kaip mano. Jiedu išties šauniai atrodo, kai būna atsipūtę ir savo teritorijoje, na, sakykim, kai mes visi būname Kornvalyje arba sename, sukežusiam tėtės laivelyje, apsilikę vilnoniais drabužiais ir besivaišinantys pyragėliais su įdaru. Arba kai mama ir tėtė groja vietiniame saviveiklininkų orkestrėlyje, kur jie ir susipažino. Tačiau šiandieną atsipūtusių nėra.

— Na, ar pasirengusi? — mama dirsteli į kojinetas mano pėdas. — Kur tavo batai, mieloji?

Drimbu ant sofos.

— Ar tikrai *turiu* eiti?

— Lara! — priekaištingai sako mama. — Ji buvo tavo senelio sesuo. Juk žinai, ji sulaukė šimto penkerių.

Mama man gal šimtą penkis kartus yra sakiusi, kad mano senelio sesuo sulaukė šimto penkerių. Net neabejoju, jog ji tai kartoja tik todėl, kad tiek apie ją ir težino.

— Na ir kas? Aš jos nepažinojau. Niekas iš mūsų jos nepažinojo. Kaip kvaila. Kam mums vilktis į tuos Poters Baro laidotuvių biurą dėl kažkokios sukriošusios senutės, kurios niekada nė nematėme? — pa-traukiu pečiais jausdamasi kaip suirzusi trimetė, o ne kaip subrendusi dvidešimt septynerių mergina, turinti savo verslą.

— Eina dėdė Bilas ir kiti, — sako tėtis. — Na, jeigu jau jie pasistengė...

— Juk čia visos šeimos reikalas! — guviai įsiterpia mama.

Dar labiau susigūžiu. Aš alergiška šeimos reikalams. Kartais manau, jog geriau būti kaip pienės sėkloms — jokios šeimos, jokios istorijos, tik imi ir išskrendi į pasaulį — kiekvienas įsikibęs į savo pūką.

— Ilgai neužtruksim, — įkalbinėja mama.

— Užtruksim, — spoksau į kilimą. — Ir visi pradės manęs klausinėti apie... viską.

— Ne, nepradės! — iškart nukerta mama žvelgdama į tėtį ir tikėdamasi palaikymo. — Niekas nė neužsimins... apie nieką neužsimins.

Tyla. Klausimas kybo ore. Tarsi mes visi jo vengtume. Galiausiai tėtis surizikuoja.

— Taigi! Kad jau prakalbome... — jis sudvejoja. — Ar apskritai... gerai laikaisi?

Matau, jog mama klausosi itin įsitempusi, nors dedasi susikaupusi, besišukuojanti plaukus.

— Ai, žinai, — patylėjusi pratariu, — laikaisi gerai. Žodžiu, juk negalima tikėtis, kad nerčiau stačia galva atgal į...

— Ne, aišku, kad ne! — tėtis akimirksniu traukiasi. Paskui vėl pamėgina. — Bet tavo nuotaika... neblogo?

Linkteliu jam pritardama.

— Gerai! — su palengvėjimu sako mama. — Žinojau, kad susidorosi... su tuo viskuo.

Mano tėvai garsiai jau nebesako „Džošas“, nes išgirdusi jo vardą duste dusdavau nuo visą kūną purtančių raudų. Kurį laiką mama apie jį

kalbédavo kaip apie „Tą, kurio vardo negalima minėti“. O dabar jis tapo tiesiog „tuo viskuo“.

— Ir tu su juo... daugiau nebendravai? — tėtis žvalgosi visur, tik jokių būdu ne į mane, o mama, atrodo, itin susidomėjusi savo rankine.

Jis griebėsi dar vieno eufemizmo. Iš tikrųjų tėtis norėjo paklausti: „Ar jam daugiau nesiuntei įkyrių žinučių?“

— Ne, — atsakau rausdama. — Nebendravau. Ar dabar gerai?

Kaip negražu jam apie tai kalbėti. Iš tikrųjų jis viską gerokai persūdė. Džoši nusiunčiau tik kelias žinutes. Tiksliau, tris per vieną dieną. Tik tiek. Ir jos visai nebuvo įkyrios. Tiesiog stengiausi būti nuoširdi ir atvira; beje, toks ir *turétum* būti su kuo nors draugaudamas.

Norėjau pasakyti, negali taip paprastai imti ir užgesinti savo jausmų tik todėl, kad kitas asmuo taip padarė, tiesa? Negali taip paprastai imti ir pasakyti: „Oi, taip taip! Vadinasi, tu sumanei daugiau niekada nebesusitikti, nebesimylėti, nebesikalbėti ar kaip nors kitaip nebebendrauti. Džošai, nuostabi mintis, kodėl aš apie tai nepagalvojau?“

Taigi tada imi ir išrašai tikruosius savo jausmus, nes paprasčiausiai nori jais pasidalyti, bet jau po minutėlės buvęs tavo vaikas pasikeičia telefono numerį ir viską iškloja tavo tėvams. Koks jis niekšas.

— Lara, suprantu, kad jauteisi labai įskaudinta, tau teko išverti sunkų metų, — tėtis atsikrenkščia. — Bet praėjo beveik du mėnesiai. Mieloji, turi gyventi toliau. Bendrauk su kitais jaunais vyrukais... kur nors išėik, pasilinksmink...

O, Dieve, nebepakelsiu dar vienos tėtės paskaitos apie tai, kokia daugybė vyrų ketina pulti po kojom tokiai gražuolei kaip aš. Pirmiausia noriu pasakyti, pasaulyje apskritai nėra vyrų; visi tai žino. O penkių pėdų ir trijų colių neįdegusi mergina su trumpa riesta nosimi — jokia gražuolė.

Na, gerai, žinau, kad kartais atrodau gražiai. Mano veidas širdelės formos, akys didelės, žalios, ant nosies — kelios strazdanos. Galiausiai mano burna — maža ir tarsi bičių sugelta; tokios mano šeimoje neturi niekas kitas. Bet, patikėkite, nesu supermodelis.

— Ar taip ir pasielgei, kai tada, Polzete*, išsiskyrei su mama?

* Angl. *Polzeath* — kurortinis miestelis Šiaurės Kornvalyje.

Linksminaisi ir ieškojai pažinčių su kitomis? — nesusilaikau neišspjovusi, nors viskas nutiko labai seniai.

Tėtis atsidūsta ir susižvalgo su mama.

— Nereikėjo jai apie tai pasakoti, — sumurma mama, trindama kaktą. — Mums *niekada* nereikėjo apie tai užsiminti...

— Nes jeigu būtumėte taip ir elgęsi, — negailestingai tęsiu toliau, — niekada nebūtumėte vėl suėję, tiesa? Tėtis niekada taip ir nebūtų pasakęs, jog jis — strykas tavajam smuikui, jūs taip ir nebūtumėte situokę.

Šis posakis apie smuiką ir stryką jau tapęs nemirtinga šeimos istorija. Tą pasakojimą esu girdėjusi nesuskaičiuojamą daugybę kartų. Tėtis atvažiavo į mamos namus apsipylęs prakaitu, nes mynė dviratį, o ji verkė, bet dėjosi esanti persišaldžiusi; ir tada jie susitaikė, o močiutė davė jiems arbatos su trapios tešlos sausainėliais. (Nenumanau, kuo čia dėti trapios tešlos sausainėliai, bet jie visada paminimi.)

— Lara, širdele, — atsidūsta mama. — Šitai visai kas kita, mes draugavome trejus metus, buvome susižadėję...

— Žinau! — sušunku gindamasi. — Žinau, kad viskas buvo kitaip. Aš tik sakau, kad kartais žmonės vėl sueina. Tiesiog taip *nutinka*.

Tyla.

— Lara, tu visada buvai romantiškos sielos... — pradeda tėtis.

— Aš ne romantikė! — sušunku, tarsi būčiau išgirdusi mirtiną įžeidimą.

Spoksau į kilimą, kojos pirštu trindama audinio šerelius, bet akies krašteliu matau, kaip tėtis ir mama įnirtingai žiopčioja vienas kitam, ragindami vienas kitą prabilti pirmą. Mama purto galvą ir rodo į tėtį tarsi sakydama: „Tu pradėk!“

— Kai nutrauki kokią nors draugystę, — nevykusiai skubėdamas vėl pradeda tėtis, — labai paprasta atsigręžti ir pagalvoti, jog gyvenimas galėtų būti nuostabus, jeigu tik vėl būtumėt kartu. Bet...

Dabar jis rengiasi man pasakyti, jog gyvenimas — tai eskalatorius. Turiu kuo greičiau užbėgti jam už akių.

— Tėti. Paklausk. Prašau, — man kažkaip pavyksta nutaisyti kuo ramiausią balsą. — Tu viską ne taip supratai. Nenoriu atnaujinti

draugystės su Džošu, — mėginu kalbėti taip, tarsi ši mintis tikrai būtų absurdiška. — Ir ne todėl rašiau jam žinutes. Paprasčiausiai norėjau *padėti tašką*. Na, jis viską nutraukė neįspėjęs, nepasikalbėjęs, nieko neaptaręs. Taip ir nesulaukiau jokių atsakymų. Tarsi toji draugystė būtų... nebaigtas reikalas. Tarsi skaitytum Agatą Kristi ir niekada nesužinotum, kas tai padarė!

Štai. *Dabar* jie supras.

— Na, — galiausiai prataria tėtis, — suprantu tavo pyktį...

— Tik tiek ir tenorėjau, — pratariau kiek įmanoma įtikinamesniu balsu. — Norėjau suprasti, ką Džošas mano. Apie viską pasikalbėti, pabendrauti, kaip derėtų dviem civilizuotiems žmonėms.

Ir vėl susigražinti draugystę, tarsi tyli, taikli strėlė perveria mintis. *Nes žinau, kad Džošas mane tebemyli, nors daugiau niekas taip nemano.*

Tačiau nėra prasmės apie tai pasakoti tėvams. Jie niekada to nesupras. Ir kaipgi galėtų? Jie nė nenutuokia, kokia mudu su Džošu buvome nuostabi pora, kaip puikiai vienas kitam tikome. Jie nesupranta, kad jo sprendimas akivaizdžiai skubotas, išprovokuotas staigios panikos, berniokiškas, pagrįstas kažkokia turbūt nė neegzistuojančia priežastimi, ir jeigu tik galėčiau su juo *pasikalbėti*, net neabejoju, kad viską sutvarkyčiau ir mes vėl būtume kartu.

Kartais jaučiuosi gerokai pranokstanti savo tėvus; tikriausiai taip jautėsi ir Einšteinas, kai jo bičiuliai nuolat kartojo: „Patikėk, Albertai, visata tiesi“, o giliai širdyje jis slapta tikėjo: „Žinau, kad ji išlinkusi. Vieną dieną jums įrodysiu“.

Mama su tėte vėl vogčiomis žiopčioja vienas kitam. Reikėtų juos išsvaduoti iš tokių nepatogumų.

— Šiaip ar taip, neturėtumėte dėl manęs nerimauti, — skubotai išberiu. — Nes aš jau išsikapsčiau. Na, gerai, gal *visai* ir neišsikapsčiau, — pasitaisau pamačiusi abejojančius jų veidus, — bet susitaučiau su tuo, kad Džošas kalbėtis nenori. Įsisąmoninau, kad kitaip tiesiog negalėjo būti. Daug sužinojau apie save ir... dabar man jau gerai. Tikrai.

Šypsena mano veide tarsi užklijuota. Jaučiuosi taip, lyg giedočiau kokių nors kuoktelėjusių garbintojų mantrą. Dabar turėčiau vilkėti ilgus drabužius ir mušti būgnelį su žvangučiais.